

Rolnummer 6159
Arrest nr. 36/2016 van 3 maart 2016

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 37, § 20, derde lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, ingevoegd bij artikel 140 van de programmawet van 22 december 2008, gesteld door het Hof van Beroep te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit voorzitter J. Spreutels, rechter A. Alen, waarnemend voorzitter, en de rechters J.-P. Snappe, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 30 januari 2015 in zake Patricia Leroy tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 13 februari 2015, heeft het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 37, § 20, derde lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, ingevoegd bij artikel 140 van de programmawet van 22 december 2008, de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk en in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en met het beginsel van rechtszekerheid, in zoverre het, onder de tabacologen die instonden voor de bijstand bij tabaksontwenning vóór de inwerkingtreding ervan, twee categorieën van tabacologen tot stand brengt : diegenen die het recht hebben verkregen om te worden erkend, namelijk de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep en de licentiaten in de psychologie, onder de enige voorwaarde geslaagd te zijn voor de eindproeven van een specifieke opleiding – zodat hun optreden kan worden terugbetaald door het RIZIV – en diegenen die dat recht niet hebben verkregen, hoewel zij deden blijken van een nuttige ervaring als tabacoloog en geslaagd waren voor de eindproeven van een specifieke opleiding in tabacologie ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- Patricia Leroy, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Bourtembourg, advocaat bij de balie te Bruxelles;

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Slegers en Mr. C. Pouppez, advocaten bij de balie te Brussel.

Bij beschikking van 16 december 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 13 januari 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 13 januari 2016 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Bij het Hof van Beroep te Brussel heeft P. Leroy een vordering ingesteld om de Belgische Staat ertoe te laten veroordelen haar een vergoeding voor morele en materiële schade te betalen wegens de foutieve schending, door artikel 37, § 20, derde lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, van de vrijheid van handel en nijverheid, van de

artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest, van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en van de vrijheid van verkeer van de werknemers. De appellante voert aan dat de wetgever, door artikel 140 van de programmawet van 22 december 2008, dat het voormelde artikel 37, § 20, wijzigt, aan te nemen, een discriminatie heeft ingevoerd waarvan zij het slachtoffer is. Zij verzoekt het Hof van Beroep aan het Grondwettelijk Hof een vraag te stellen. Het Hof van Beroep te Brussel, dat op dat verzoek ingaat, stelt de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De appellante voor het verwijzende rechtscollège zet uiteen dat met de prejudiciële vraag het Hof wordt verzocht de tabacologen die het recht hebben verkregen om te worden erkend, namelijk de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep en de licentiaten in de psychologie die zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding, te vergelijken met de tabacologen die dat recht niet hebben verkregen, hoewel zij zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding en doen blijken van een nuttige ervaring als tabacoloog. Zij is van mening dat de wetgever, door de patiënten van de personen die niet als tabacoloog kunnen worden erkend, te beletten om de terugbetaling van de verstrekkingen door de gezondheidszorgverzekering te verkrijgen, de betrokken beroepsbeoefenaars minder gunstig behandelt, waardoor hun activiteiten verminderen of zelfs verdwijnen. Zij is van mening dat niets toelaat dat verschil in behandeling onder tabacologen te verantwoorden en benadrukt dat de terugbetaling wordt toegekend aan de patiënten van de tabacologen-psychologen, die nochtans geen medisch beroep uitoefenen.

A.1.2. Zij stelt dat, in de veronderstelling dat het doel van de in het geding zijnde bepaling erin bestaat de kwaliteit van de bijstand bij tabaksontwenning te waarborgen, het ondenkbaar is dat de wetgever weigert om de andere personen dan de licentiaten in de psychologie en de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep in aanmerking te nemen die zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding en doen blijken van een nuttige ervaring als tabacoloog. Zij voegt eraan toe dat het gegeven dat de licentiaten in de psychologie en de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep vooraf moeten slagen voor de eindproeven van een specifieke opleiding, voldoende aantoonde dat die titels op zich niet volstaan om de voor de uitoefening van het beroep van tabacoloog vereiste kennis en bekwaamheden op te doen. Ten slotte voert zij aan dat de maatregel, die de terugbetaling van de verstrekkingen in het kader van de bijstand bij tabaksontwenning beperkt, des te minder verantwoord is daar de wil van de wetgever erin bestond roken doeltreffender te bestrijden en dat niet is aangetoond dat het aantal personen wier verstrekkingen in het kader van de bijstand bij tabaksontwenning worden terugbetaald, volstaat om tegemoet te komen aan de vraag van de rokers.

A.2.1. De Ministerraad geeft aan dat de in het geding zijnde bepaling alleen betrekking heeft op de terugbetaling van de verstrekkingen verbonden aan tabaksontwenning en dat zij geenszins tot doel heeft eender wie de vrijheid te ontnemen om het beroep van tabacoloog uit te oefenen, beroep dat overigens geen erkende titel is buiten het strikte kader van de terugbetaling. Hij voert aan dat de wetgever, ten aanzien van de vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op sociale zekerheid, over een ruime beoordelingsmarge beschikt. Hij voegt eraan toe dat de behandeling van rookverslaving medische en psychologische aspecten omvat, zodat het niet kennelijk onredelijk is de terugbetaling van de daaraan verbonden verstrekkingen te beperken tot de specialisten op het vlak van geneeskunde of psychologie, en het dus verantwoord is dat de wetgever de tussenkomst van de sociale zekerheid heeft beperkt tot de zorgverstrekking van beoefenaars van beroepen die volgens hem verband houden met die zorgverstrekking.

A.2.2. De Ministerraad zet uiteen dat, concreet gezien, de in het geding zijnde norm de appellante voor de verwijzende rechter geen enkel recht heeft ontnomen : die persoon werd gewoonweg niet opgenomen in de lijst van de personen die nu in aanmerking kwamen om de terugbetaalde bijstand bij tabaksontwenning te mogen verlenen.

A.2.3. De Ministerraad herinnert eraan dat de bepalingen van de programmawet van 22 december 2008 tot doel hebben de terugbetalingsvoorwaarden met betrekking tot de zorgverstrekking in het kader van tabaksontwenning uit te breiden. Hij ziet dus niet in welke overgangsmaatregelen de wetgever had kunnen

nemen om de overgang te verzekeren tussen een stelsel van niet-terugbetaalbaarheid en een stelsel van terugbetaalbaarheid. Hij voegt eraan toe dat wel degelijk rekening is gehouden met de bestaande realiteit binnen de categorie van beroepsbeoefenaars die zijn betrokken bij de terugbetaling, voor wie in een overgangsmaatregel is voorzien.

A.3.1. De appellante voor het verwijzende rechtscollege is van mening dat de bij de in het geding zijnde bepaling vastgestelde voorwaarden tot gevolg of zelfs impliciet tot doel hebben de toegang tot het beroep zelf te reglementeren en te beperken. Zij voert aan dat zij, sinds de inwerkingtreding van de in het geding zijnde bepaling, geenszins nog in staat is geweest haar beroep van tabacologe in een ziekenhuismilieu uit te oefenen, daar de ziekenhuizen verkiezen een beroep te doen op de diensten van erkende tabacologen opdat de patiënten de tussenkomst van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen kunnen genieten. Zij besluit hieruit dat het onjuist is om, zoals de Ministerraad dat doet, aan te voeren dat die bepaling niet tot gevolg zou hebben haar een recht te ontnemen, aangezien zij *de facto* het recht kwijt is om haar beroep van tabacologe uit te oefenen.

A.3.2. Zij voert aan dat de titel van beoefenaar van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 en het diploma van psycholoog op zich geen specialisatie of grondigere kennis inzake tabacologie van de respectieve houders ervan waarborgen en dat het bijgevolg des te minder begrijpelijk is dat andere beroepsbeoefenaars, die zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding en doen blijken van een nuttige ervaring als tabacoloog, niet als dusdanig kunnen worden erkend en dat hun verstrekkingen niet kunnen worden terugbetaald aan hun patiënten. Zij voegt eraan toe dat de maatregel niet evenredig is in zoverre hij andere personen dan de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep en de psychologen, die zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding en doen blijken van een nuttige ervaring, ertoe verplicht een nieuwe opleiding te volgen, ofwel die welke het mogelijk maakt de titel van beoefenaar van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 te behalen, ofwel die welke toelaat de titel van psycholoog te behalen.

A.3.3. Ten slotte is zij van mening dat de wetgever, bij de aanneming van de programmawet van 22 december 2008, voor de personen die bij de inwerkingtreding ervan bijstand bij tabaksontwenning verleenden zonder een beoefenaar van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 of licentiaat in de psychologie te zijn, maar die waren geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding en deden blijken van een nuttige ervaring als tabacoloog, had kunnen voorzien in de mogelijkheid om de terugbetaling van hun verstrekkingen te verkrijgen door bijvoorbeeld daarom te verzoeken vóór een bepaalde datum. Zij is van mening dat de wetgever, door na te laten een dergelijke maatregel aan te nemen, geen rekening heeft gehouden met de verscheidenheid aan situaties die bestonden vóór de aanneming en de inwerkingtreding van de voormelde programmawet.

Zij preciseert dat, in tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, de in het geding zijnde bepaling niet tot doel heeft een vroegere wetgeving te wijzigen, maar wel een nieuwe materie te reglementeren, zodat de rechtspraak van het Hof volgens welke het niet relevant is de situatie van eenzelfde categorie van personen op twee verschillende ogenblikken te vergelijken, niet van toepassing is. Zij voert aan dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn geschonden wanneer de wetgever, door niet in een overgangsregeling te voorzien, afbreuk heeft gedaan aan de gewettigde verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtzoekenden zonder dat een dwingende reden van algemeen belang de ontstentenis van die regeling voor hen verantwoordt. Zij is van mening dat dat wel degelijk te dezen het geval is, aangezien zij sinds 1993 het beroep van tabacoloog uitoefende, kennis en bekwaamheden ter zake heeft opgedaan, het interuniversitair getuigschrift van tabacologie heeft behaald en was opgenomen in de gids van tabacologen. Zij besluit hieruit dat het beginsel van het gewettigd vertrouwen de wetgever ertoe verplichtte te beschouwen dat de personen die het beroep van tabacoloog vóór de inwerkingtreding van de nieuwe wet geldig uitoefenden, dat beroep verder mochten uitoefenen onder de toepassing van de nieuwe wet, zelfs indien zij niet voldeden aan alle in de nieuwe reglementering vastgestelde voorwaarden.

A.4. De Ministerraad herinnert eraan dat de tussenkomst in de geneeskundige verstrekkingen beoogd in artikel 34 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen betrekking heeft op de « verzorging » door « zorgverleners » die allen houder zijn van een diploma van hoger onderwijs dat hun basiskennis op medisch of paramedisch gebied aantoonst. Hij preciseert dat geen enkele bepaling de erkenning van het beroep van tabacoloog regelt en onderstreept dat de in het geding zijnde norm alleen betrekking heeft op de terugbetaling van de geneeskundige verstrekkingen inzake tabaksontwenning en de vrijheid van de patiënten om een beroep te doen op de diensten van de tabacoloog van hun keuze niet beperkt. Hij herhaalt dat de appellante partij voor de verwijzende rechter twee in de tijd onderscheiden situaties wil laten vergelijken, hetgeen niet relevant is.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 37, § 20, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna : de ZIV-wet), dat bepaalt :

« De Koning stelt, na advies van het Verzekeringscomité, de tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging voor de in artikel 34, 14°, 20°*bis*, 24° en 25°, bedoelde verstrekkingen vast, alsmede de voorwaarden van terugbetaling. Hij kan bepalen dat die tegemoetkomingen worden toegekend onder de vorm van een forfaitair bedrag of van een maximumbedrag voor een periode die Hij bepaalt.

De Koning stelt de erkenningsvoorwaarden vast van de tabacologen die, naast de doctors in de geneeskunde, kunnen instaan voor de bijstand bij tabaksontwenning.

Die tabacologen dienen ofwel licentiaten in de psychologie te zijn, ofwel beoefenaars van een gezondheidszorgberoep zoals bedoeld in het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen en moeten eveneens hebben voldaan aan de eindtest van een specifieke opleiding tabacologie erkend door de Koning ».

Krachtens artikel 34, eerste lid, 24°, omvatten de verstrekkingen in de zin van de ZIV-wet « de hulp bij de tabaksontwenning ».

B.2.1. Het Hof wordt verzocht de bestaanbaarheid na te gaan van het derde lid van het voormelde artikel 37, § 20, met de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en met het beginsel van rechtszekerheid. De prejudiciële vraag heeft betrekking op het verschil in behandeling, ten aanzien van de terugbetaling van de verstrekkingen in het kader van de bijstand bij tabaksontwenning aan de patiënten, onder de tabacologen die een dergelijke bijstand verstrekten vóór de inwerkingtreding van de in het geding zijnde bepaling, naargelang zij, krachtens die bepaling, al dan niet het recht hebben om te worden erkend.

Alleen de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen en de psychologen hebben toegang tot de erkenning als tabacoloog, mits zij slagen voor eindproeven van een specifieke opleiding in tabacologie. Aan de personen die een beroep op een erkende tabacoloog doen om bijstand bij tabaksontwenning te verkrijgen, kunnen de

erelonen die zij voor die verstrekkingen betalen, worden terugbetaald. De tabacologen die geen beoefenaars van een gezondheidszorgberoep noch psycholoog zijn, kunnen daarentegen niet worden erkend. Hieruit vloeit voort dat, hoewel zij op geldige wijze bijstand bij tabaksontwenning kunnen verstrekken, de erelonen met betrekking tot hun verstrekkingen niet het voorwerp kunnen uitmaken van een terugbetaling door de gezondheidszorgverzekeraar.

B.2.2. In tegenstelling tot wat de Ministerraad aanvoert, brengt de in het geding zijnde bepaling wel degelijk een verschil in behandeling teweeg dat nadelig is voor de tabacologen die geen beoefenaars van een gezondheidszorgberoep, noch psycholoog zijn en dus niet kunnen worden erkend. Hoewel het juist is dat die bepaling hun niet verbiedt het beroep van tabacoloog uit te oefenen, kan het gegeven dat hun erelonen geen aanleiding kunnen geven tot een terugbetaling ten laste van de gezondheidszorgverzekeraar, terwijl de voor dezelfde verstrekkingen verschuldigde erelonen van de tabacologen die beoefenaars van een gezondheidszorgberoep of psycholoog zijn, aanleiding kunnen geven tot een terugbetaling, de patiënten ontmoedigen om een beroep te doen op hun bijstand bij tabaksontwenning en, bijgevolg, de uitoefening van hun beroep hinderen.

B.2.3. Met de prejudiciële vraag wordt het Hof overigens niet verzocht de situatie van de appellante voor de verwijzende rechter op twee verschillende ogenblikken te vergelijken, namelijk vóór en na de inwerkingtreding van de in het geding zijnde bepaling, maar wel, enerzijds, de situatie van de appellante en de personen die, net als zij, zijn geslaagd voor de eindproeven van een specifieke opleiding die toegang verleent tot het beroep van tabacoloog maar geen beoefenaars van een gezondheidszorgberoep noch psycholoog zijn en, anderzijds, de situatie van de personen die voor dezelfde proeven zijn geslaagd en beoefenaars van een gezondheidszorgberoep of psycholoog zijn, te vergelijken in het licht van die bepaling.

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling is bij artikel 140 van de programmawet van 22 december 2008 ingevoegd. Vóór de inwerkingtreding van die programmawet maakten alleen de bijstand en de farmaceutische verstrekkingen voor tabaksontwenning bij zwangere vrouwen en hun partner het voorwerp uit van een terugbetaling, krachtens artikel 34, eerste lid, 24°, van de ZIV-wet, zoals het was ingevoegd bij artikel 62 van de programmawet van 27 december 2004.

B.3.2. In de parlementaire voorbereiding van artikel 140 van de programmawet van 22 december 2008 wordt aangegeven :

« Deze afdeling heeft tot doel de mogelijkheid tot terugbetaling van bijstand bij tabaksontwenning die momenteel is voorbehouden aan zwangere vrouwen en hun partner uit te breiden tot alle rechthebbenden van de verzekering voor geneeskundige verzorging.

Deze uitbreiding is voorzien door het Nationaal Kankerplan, dat de nadruk legt op de strijd tegen zowel actief als passief tabaksgebruik en moet zo vlug mogelijk worden uitgevoerd.

Men stelt vast dat een substantiële stijging van de middelen voor preventie van tabaksgebruik en voor begeleiding van rokers, samen met krachtdadige maatregelen tegen tabaksgebruik in sommige landen, waaronder België, heeft geleid tot een daling van het tabaksgebruik.

Een van de maatregelen van dit plan is het uitbreiden van de mogelijkheid tot terugbetaling van de hulp bij het stoppen met roken voor alle rokers, en niet alleen voor zwangere vrouwen en hun partner zoals momenteel het geval is.

De bijstand voor tabaksontwenning kan gebeuren door ofwel een geneesheer (huisarts of specialist) ofwel door een tabacoloog. Deze laatste is een beoefenaar van een gezondheidszorgberoep of een psycholoog die een door de Koning erkende opleiding tabacologie heeft gevolgd en daarvoor is geslaagd » (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-1607/001, p. 82).

B.4.1. Teneinde de uitgaven van de ziekte- en invaliditeitsverzekering te beperken en de mogelijkheid te behouden om die te beheersen, komt het in beginsel enkel aan de wetgever toe om te bepalen welke geneeskundige verstrekkingen worden terugbetaald door de verzekering voor geneeskundige verzorging en zijn beleid ter zake te wijzigen, zonder dat het Hof zijn beoordeling ter zake in de plaats vermag te stellen van die van de wetgever.

B.4.2. Het behoort eveneens tot de verantwoordelijkheid van de wetgever, wanneer hij voorziet in de terugbetaling van geneeskundige verstrekkingen, om zich ervan te vergewissen dat die uitgaan van daartoe bevoegde en gekwalificeerde personen. In dat opzicht is het niet zonder redelijke verantwoording de terugbetaling van de verstrekkingen in het kader van de bijstand bij tabaksontwenning te beperken tot die welke uitgaan van, naast de doctors in de geneeskunde, de personen die een basisopleiding hebben gevolgd als ofwel beoefenaar van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967, ofwel psycholoog en die zijn geslaagd voor een specifieke opleiding. De problematiek van de tabaksontwenning houdt immers verband met de gezondheid en vertoont psychologische

aspecten, zodat de wetgever vermocht ervan uit te gaan dat de beroepsbeoefenaars in die sectoren het meest bekwaam zijn om een kwalitatieve bijstand bij tabaksontwenning te verlenen.

B.5. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de in het geding zijnde bepaling, in zoverre zij de mogelijkheid om als tabacoloog te worden erkend, beperkt tot de licentiaten in de psychologie en de beoefenaars van een gezondheidszorgberoep in de zin van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 die zijn geslaagd voor de eindproeven van een erkende specifieke opleiding in tabacologie, niet zonder redelijke verantwoording is.

Het onderzoek van de in het geding zijnde bepaling in het licht van artikel 23 van de Grondwet, van artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest leidt niet tot een andere conclusie. Het Hof moet voorts nagaan of de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van rechtszekerheid.

B.6. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die beleidswijziging met onmiddellijke ingang moet worden doorgevoerd en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de overgangsregeling of de ontstentenis daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan.

B.7. Te dezen bestaat de draagwijdte, noch het gevolg van de in het geding zijnde bepaling erin de betrokken tabacologen wier verstrekkingen niet voorheen het voorwerp hebben uitgemaakt noch het voorwerp kunnen uitmaken van een terugbetaling door de verzekering voor geneeskundige verzorging, te beletten hun beroep verder uit te oefenen. Zij maakt derhalve geen inbreuk op het vertrouwensbeginsel.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 37, § 20, derde lid, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, met artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en met het beginsel van rechtszekerheid.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 3 maart 2016.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels